

«استارنت» با دو سریال «کنکل» و «جزرو مد» کارش را شروع کرد؛ اما هر دو را ناتمام گذاشت

پلتفرم یک‌ساله به آخر خط رسید؟

استارنت

طبل تو خالی استارنت

پلتفرم‌های نمایش خانگی در سال‌های اخیر توانسته‌اند سبک تماشای سریال و مصرف محتوای خانواده‌ها را تغییر دهند. انتشار هفتگی اپیزودها، تبدیل به قاعده نانوشته این بازار شده و مخاطب هم کم‌کم خودش را با این ریتم هماهنگ کرده است. در چنین فضایی، «استارنت» می‌خواست با طرحی متفاوت وارد میدان شود. به گفته مهران مهمام، تهیه‌کننده سریال جزر و مد، قرار بود این پلتفرم برای نخستین بار الگوی «یک شسب در میان» را برای انتشار محتوا اجرا کند؛ مدلی که یادآور سریال‌های ۹۰+ شبسی تلویزیون مانند زیر آسمان شهر و ترکس بود. هدف این بود که استارنت با شکستن عادت تماشای هفتگی، تحولی در بازار رقم بزند و خودش را به‌عنوان یک بازیگر نوآور معرفی کند. اما تنها چند ماه بعد، پرسش اصلی دیگر این نیست که آیا این مدل جدید موفق می‌شود یا نه؛ بلکه این است که آیا اصلاً چیزی از آن باقی مانده؟

بایک گلریزان سریال را نجات بدهید

موضوعات مالی، همیشه جزو آن دست از مسائلی بوده و هست که اطلاعات زیادی از آن در نمی‌کند. اما از یک سال پیش که محمدحسن شانه‌ساززاده، نایبرئیس هیئت‌مدیره پلتفرم نماوا درباره قیمت ساخت سریال‌ها گفت: «این روزها، کف بودجه لازم برای ساخت یک قسمت سریال نمایش خانگی ۳ میلیارد تومان است و این پلتفرم مجموعه تاریخی «سووشون» را با رقم چشمگیر هر قسمت ۸ میلیارد تومان ساخته است!» بحث درباره قیمت ساخت باز شد. اما حالا که بحث درباره شکست یک پلتفرم و دوسریال است، سوالی مطرح می‌شود که مگر هر قسمت ساخت سریال چقدر هزینه‌بر است که استارنت با آن پشتوانه مالی و هلدینگ طبیعت که وابسته به آن است نتوانسته از پس آن بربیاید. مهران مهمام، تهیه‌کننده سریال «جزر و مد» در گفت‌وگویی به این سوال پاسخ داد. مهمام در پاسخ به این سوال که هر قسمت سریال جزر و مد

استارنت فعالیت رسمی خود را از پنجشنبه ۱۱ اردیبهشت با پخش سریال «کنکل» آغاز کرد؛ سریالی که از همان ابتدا قرار بود شامل ۱۵ قسمت باشد و نقطه شروع مسیر تازه این پلتفرم باشد. این اثر به کارگردانی رامین لوفی و با بازی صابر ابر، هانیه توسلی، مهدی پاکدل و مستاره پسپانی، قرار بود هر پنجشنبه روی آنتن برود و آغازگر حضور استارنت در عرصه محتواهای اختصاصی باشد. با این حال، سریال «کنکل» کمتر روندی منظم و پایدار را تجربه کرد. در مدت کوتاهی، پخش آن حدود پنج بار متوقف و دوباره آغاز شد؛ توقف‌هایی که هر بار با مشکلات مالی و اختلافات با تهیه‌کننده گره خورده بود. این ناپایداری در نخستین محصول اختصاصی پلتفرم، نگرانی‌هایی درباره آینده استارنت ایجاد کرد و نشان داد که ورود به دنیای رقابتی پخش آنلاین با چالش‌هایی جدی همراه است. ماجرا اما به کنکل

ختم نشد. سریال دیگر استارنت یعنی «جزر و مد»، به کارگردانی محمدحسین لطیفی، گرفتار بحرانی شد که از همان ابتدا سایه‌اش بر سرر پروژه افتاده بود. این مجموعه ۴۰ قسمتی تنها نیمی از راه را طی کرده بود که ناگهان فیلم‌برداری متوقف شد؛ سه ماه است که ۲۰ قسمت آماده روی میز مانده و ۲۰ قسمت دیگر در برزخ بلاکلیفی معلق است. سریالی که قرار بود برگ برنده استارنت باشد، حالا به برگ مسوخته‌ای بدل شده که هر روز احتمال ناتمام ماندنش پررنگ‌تر می‌شود. ماجرا وقتی جدی‌تر شد که فقیهه سلطانی، یکی از بازیگران این سریال، در ویدئویی صریح گفت دلیل توقف پروژه، چیزی جز پرداخت‌نشدن دستمزد عوامل نیست. این اعتراف آشکار کرد که پشت صحنه‌های استارنت، بدهی‌ها و بدقولی‌هایی پنهان شده که نه فقط نوآوری ادعایی پلتفرم را زیر سوال می‌برد، بلکه حتی ساده‌ترین

تعهدات مالی‌اش را هم بی‌اعتبار می‌کند. استارنت زمانی فعالیت خود را آغاز کرد که برخی از پلتفرم‌ها جای پای خود را در بازار محکم کرده بودند. ایده اولیه پلتفرم، جذب مخاطب از طریق اشتراک رایگان و ارائه محتوا بدون هزینه بود؛ رویکردی که پیش‌تر پلتفرم‌هایی مثل تماشاخانه امتحان کرده بودند و در نهایت موفقیت چندانی کسب نکرده بود. در آن زمان، اشتراک رایگان مهم‌ترین وجه تمایز استارنت با سایر سرویس‌ها بود و قرار بود این مزیت، کاربران را به سوی پلتفرم جذب کند. با این حال، حتی انتشار سریال «کنکل» که با جذابیت و هیجان قابل توجه، داستانی خلاقانه و دور از شوخی‌های زرد و جنسی همراه بود نیز نتوانست مخاطب قابل توجهی جذب کند و نشان داد که جذب و نگهداشت مخاطب در بازار رقابتی پخش آنلاین، بزگاشی بزرگ است.

جزر و پروژه‌های کم‌خرج‌تر به حساب می‌آیند. با این حال، مشکل استارنت نه‌در سنگینی بودجه، بلکه در ناتوانی در مدیریت همین سرمایه‌هاست؛ جایی که پروژه‌ها با وجود هزینه کمتر نسبت به رقبای بازار، به‌جای رسیدن به سرانجام، نیمه‌کاره متوقف شده‌اند. اینجاست که پرسش اصلی پررنگ‌تر می‌شود: اگر پلتفرم در اداره پروژه‌های نسبتاً کم‌هزینه چنین ناتوان ظاهر شده، در برابر پروژه‌های بزرگ‌تر و پرخرج‌تر چه سرنوشتی خواهد داشت؟

دو سریال استارنت که نیمه‌کاره رها شدند			
نام سریال	تعداد قسمت‌ها	هزینه ساخت هر قسمت	هزینه ساخت سریال
کنکل	۱۵	۴ تا ۵ میلیارد	۶۰ تا ۷۵ میلیارد
جزر و مد	۴۰	۲ تا ۳ میلیارد	۱۰۰ تا ۱۲۰ میلیارد

تقلای فرانسه و پناهی برای اسکار ۲۰۲۶

ایمان عظیمی

خبرنگار گروه فرهنگ

تکلیف نمایندگان رسمی کشورها برای حضور در بخش خارجی‌زبان نودوهمین جایزه اسکار با پایان مهلت قانونی ارسال آثار به آکادمی علوم و هنرهای سینما مشخص شد. اکنون صاحبان فیلم‌ها با توجه به امکانات و ظرفیت‌هایی که در اختیار دارند باید برای ورود به جمع پنج نامزد نهایی این رشته تلاش کنند و در همین راستا برای حضور موفق در مهم‌ترین اتفاق سینمایی سال باید از هر فرصتی که پیش رویشان به‌منظور بهتر دیده شدن میان اعضای آکادمی قرار می‌گیرد بهره‌برند. در مورد ارزش و اهمیت اسکار در دوران متاخر بحث و نظر فراوان است، ولی باید گفت این مراسم اکنون در دوران افول خود به‌سر می‌برد و دیگر امکانی برای همشینی مسالمت‌آمیز صنعت و هنر سینما فراهم نمی‌آورد، زیرا با ورود مدیوم‌های جایگزین نظیر یوتیوب، اینستاگرام، تیک‌تاک و... جریه سرگرم‌کننده این صنعت در حال به حاشیه‌رفتن بوده و از جنبه‌های غیرکارکردی و هنری آن نیز چیزی جز مضمون باقی نمانده است؛ اسکار نیز بر خلاف روال سابقش هم‌راستا با کن، برلین و... به همین سمت متمایل شده است. با مشخص شدن ترکیب آثار اسالی کشورها برای ورود به رشته خارجی‌زبان این رویداد در می‌پاییم که اعضای آکادمی علوم و هنرهای سینمایی از این بخش نه برای معرفی و همچنین ارج نهادن بر کار فیلمسازان خارجی، بلکه به‌عنوان راهی برای گروه‌کشی سیاسی و فرهنگی استفاده می‌کنند. از دهه ۶۰ تا ۹۰ میلادی «شوری سابق» و از دهه ۹۰ میلادی به این‌سو، همواره «ایران» پای ثابت حضور در جمع پنج نامزد نهایی و برنده اسکار بوده‌اند. در واقع ریشه‌های این علاقه را باید در جایی که هیچ ارتباطی با کیفیت فنی و سینمایی آثار ندارد جست‌وجو کرد و مسئله انتخاب‌های سیاسی را با کنکاژ گذاشتن عینک خوش‌بینی دوباره وسط کشید. نامزد‌های بخش بین‌الملل نود و هشتمین دوره مراسم اسکار درحالی‌در تاریخ ۲۲ ژانو به ۲۰۲۶ مشخص می‌شوند که سه کشور کانادا، فرانسه و تاجیکستان با آثاری از فیلمسازان و عوامل ایرانی قصد حضور در این مراسم را دارند و از طرفی دیگر، نماینده تونس نیز با روایت یک ماجرای اصیل فلسطینی به‌همراه جعفر پناهی در صدر توجه اعضای آکادمی قرار گرفته است؛ اتفاقی که می‌توان به‌واسطه آن، میل دوباره اسکار به مسائل منطقه غرب آسیا و شمال آفریقا را شناسایی کرد. در دوره نخست ریاست جمهوری ترامپ هم طیف دموکرات هالیوود با به حاشیه راندن استانداردهای زیبایی‌شناسانه و صرفاً به بهانه مخالفت با بازیگر سابقاً کم‌اهمیت فیلم «تنها درخانه» به موضوع خاورمیانه و در رأس آن ایران علاقه پیدا کرده بودند!

از تروفو تا جعفر پناهی؛ از عرش به فرش

نماینده سینمای فرانسه در اسکار ۲۰۲۶ فیلم «یک تصادف ساده» جعفر پناهی است. سینمای فرانسه پیش از تصاحب بازارهای ملی توسط هالیوود، یکی از غول‌های هنر سینما و از رقبای باسابقه و گردن‌کلفت سینمای آمریکا محسوب می‌شد که با سه جنبش مهم «افراط‌گرایی نوین»، «رنالیسم شاعرانه»، «موج نو» و همچنین به‌واسطه آثار بازاری و سرگرم‌کننده‌اش تحولی شگرف در این مدیوم پدید آورد. فیلمسازان فرانسوی هم از زمان به وجود آمدن رشته بهترین فیلم غیرانگلیسی‌زبان (خارجی‌زبان) بعد از ایتالیا صاحب رکوردند ولی همان‌طور که بازار اصلی سینمای این کشور اروپایی رفته‌رفته در گذر زمان با اقدامات ویران‌گر کمپانی‌های هالیوودی در ایجاد تراست‌های مالی کوچک و کوچک‌تر شد، جنبه هنری‌اش را نیز به‌مرور از دست داد تا پس از سال‌ها قدرت‌نمایی در اسکار با هنر مندانی چون «فرانسوا تروفو»، «ژاک تاتی»، «برتران بلیه»، «اکلود لولش» و... به نام کوچکی چون جعفر پناهی برسد! این انتخاب به‌روشنی پیام‌آور سقوط یکی از نمادهای اصلی سینمای اروپا و جهان است و پایان دوران باشکوه فرانسوی‌ها در مقام پایه‌گذاران اصلی سینما را نقطه‌گذاری می‌کند. باری، از آخرین مرتبه‌ای که سینمای فرانسه توانست در بخش خارجی‌زبان اسکار موفق عمل کند و این جایزه را به دست بیاورد ۳۳ سال است که می‌گذرد و آن‌ها به‌جز دوره نودوهمتم اسکار با «امیلیاپرز» ساخته «ژاک اودیارد» هیچ‌گاه تا این حد به کسب جایزه نزدیک نبوده‌اند. به بیان دیگر، استقبال جریان به‌اصطلاح مستقل سینمای فرانسه از جعفر پناهی تنها یک رابطه یک‌طرفه نیست، چون دوستان فرانسوی پناهی نیز همچون خود او از احتمال بالای موفقیت این فیلمساز سود می‌برند و در یک معامله برد- برد کارگردانان ایرانی را در برابر سیستم مسلط فیلمسازی در کشورشان قرار می‌دهند تا مجسمه طلایی اسکار را پس از سال‌ها به خانه می‌برند. براساس پیش‌بینی‌ها یک تصادف ساده نه‌فقط در رشته خارجی‌زبان اسکار شانس اصلی دریافت جایزه است، بلکه در بخش بهترین فیلم، بهترین فیلمنامه و بهترین کارگردانی هم نامزد می‌شود که اتفاق مهم و هشدار آمیزی- و نه لزوماً خوبی- برای جریان مسلط سینمای رسمی در درون مرزهای جغرافیایی ایران است.

یواخیم تریه در تعقیب نماینده ایرانی سینمای فرانسه

وب‌سایت‌های سینمایی و رسانه‌ها در اخبار مربوط به اسکار نام فیلم «ارزش احساسی» ساخته «یواخیم تریه» از نروژ را پس از

فیلم یک تصادف ساده جعفر پناهی به‌عنوان یکی از شانس‌های اصلی کسب اسکار بهترین فیلم خارجی‌زبان از آکادمی علوم و هنرهای سینمایی قرار داده‌اند. تریه با این اثر در سال جاری میلادی توانست جایزه بزرگ جشنواره کن را از آن خود کند. ارزش احساسی قصه دو خواهر به نام‌های اگنس و نوراست که رابطه خوبی با پدرشان ندارند. پدر که یک کارگردان تئاتر گزیده‌کار به حساب می‌آید برای برقراری مجدد رابطه با فرزندشان به یک ایده تازه تئاتری فکر می‌کند. علاقه‌مندان جدی سینما تریه را با فیلم «بدترین آدم دنیا» به یاد می‌آورند.

شاید فلسطین؛ شاید غزه

سینمای تونس امسال با توپ پر پا به نودوهمشتمین مراسم اسکار گذاشته و فیلم «صدای هند رجب» اثر «کوثر بن هنیه» را که ماجرای آن در غزه اتفاق می‌افتد برای ارزیابی اعضای آکادمی به لس‌آنجلس ارسال کرده است. این اثر داستان شهادت هند رجب ۶ ساله، چهار پسرعمو، عمه، عمو و دو امدادگر به دست رژیم صهیونیستی را روایت می‌کند. طبق پیش‌بینی‌ها از «صدای هند رجب» به‌عنوان یکی از پنج فیلم نهایی برای شرکت در شب پرستاره دالبی تیه‌تر یاد می‌کنند. هنیه پیش از این با ساخت مستند «چهار دختر» نامزد دریافت اسکار بهترین مستند سال ۲۰۲۴ در این رویداد سینمایی شد و در سال ۲۰۲۱ هم با فیلم سینمایی «مردی که پوستش را فروخت» در سیاهه نهایی بهترین فیلم بلند بین‌المللی این رویداد سینمایی قرار گرفت.

همکاری مشترک مکری و تاجیکستان برای ورود به غرب وحشی

شهرام مکری، نماینده سینمای مستقل ایران در جدیدترین گشت‌وگذار سینمایی‌اش فیلم «خرگوش سیاه، خرگوش سفید» را وارد چرخه جشنواره‌های متنوع سینمایی کرده است و برای اولین بار می‌خواهد شانس خود برای حضور در اسکار را به نمایندگی از تاجیکستان امتحان کند. آفتور که از خلاصه‌داستان این اثر منتشر شده، با فیلمی اپیزودیک یا شاید هایپرلینک طرف باشیم که ممکن است تصور ما از لحن فرمالیستی آثار این کارگردان را با قالب‌های مدرنیستی ناختم بزند. مکری فیلمساز باب میل جشنواره‌هاست، ولی باید دید که سرنوشت او با اهمیت‌ترین «جشن» -و نه فستیوال سینمایی- چه می‌شود؟ آیا تاجیکستان فرصت پیدا می‌کند تا با یک کارگردان باسواد و تکنیک‌فهم ایرانی سینمایش را با موفقیت به جهانیان معرفی کند یا خیر؟

مریم قصابلی

خبرنگار گروه فرهنگ

گروه صنعتی «طبیعت ماکان» برای بسیاری از ما بیشتر با برنده‌های غذایی و فروشگاه‌های اش شناخته می‌شود؛ مجموعه‌ای که از روغن و برنج گرفته تا سوپرمارکت‌های زنجیره‌ای و حتی مجتمع‌های تجاری را زیر بال‌پر خود دارد. اما این هلدینگ عظیم، در سال گذشته تصمیم گرفت پا را از دنیای خوراک و خرده‌فروشی فراتر بگذارد و وارد حوزه سرگرمی شود. نقطه ورودش هم پلتفرمی به نام «استارنت» بود؛ بازوی رسانه‌ای طبیعت ماکان که قرار بود با سرمایه‌ای قابل توجه و پشتوانه مدیریتی شناخته‌شده، سهمی از بازار نمایش خانگی ایران را به‌دست بیاورد. مدیریت این پروژه در اختیار حمید و مجید آقاگلپان قرار گرفت؛ سرمایه‌گذارانی که سابقه همکاری در تولید سریال‌هایی مثل «قهوه تلخ» و «باغ مظفر» را داشتند. استارنت در مهر ۱۴۰۳ با مجوز ساترا رسماً آغاز به کار کرد و از همان ابتدا، با معرفی چند پروژه نسبتاً پرستاره‌سعی کرد توجه‌ها را جلب کند. اما غول مواد غذایی وقتی پایش را به دنیای سرگرمی گذاشت همه‌چیز آن‌طور که تصور می‌کرد، پیش نرفت. جایی که قرار بود قصه روایت کند، خودش در میانه راه قصه‌ای شد پر از شکست و حاشیه؛ سریال اولش به‌خاطر تسویه‌نشدن حساب‌ها هنوز به‌اتمام نرسیده و سریال دوم درست وسط فیلم‌برداری، به دلیل بدقولی مالی، زمین‌گیر شد. به نظر می‌رسد روندی که استارنت در پیش گرفته، نه‌تنها عمر تولیداتش را کوتاه کرده، بلکه حیات خود پلتفرم را هم به خطر انداخته است؛ تا جایی که احتمال تعطیلی استارنت پیش از هر زمان دیگری جدی به نظر می‌رسد و به آخر خط رسیده.

تعهدات مالی‌اش را هم بی‌اعتبار می‌کند.

استارنت زمانی فعالیت خود را آغاز کرد که برخی از پلتفرم‌ها جای پای خود را در بازار محکم کرده بودند. ایده اولیه پلتفرم، جذب مخاطب از طریق اشتراک رایگان و ارائه محتوا بدون هزینه بود؛ رویکردی که پیش‌تر پلتفرم‌هایی مثل تماشاخانه امتحان کرده بودند و در نهایت موفقیت چندانی کسب نکرده بود. در آن زمان، اشتراک رایگان مهم‌ترین وجه تمایز استارنت با سایر سرویس‌ها بود و قرار بود این مزیت، کاربران را به سوی پلتفرم جذب کند. با این حال، حتی انتشار سریال «کنکل» که با جذابیت و هیجان قابل توجه، داستانی خلاقانه و دور از شوخی‌های زرد و جنسی همراه بود نیز نتوانست مخاطب قابل توجهی جذب کند و نشان داد که جذب و نگهداشت مخاطب در بازار رقابتی پخش آنلاین، بزگاشی بزرگ است.

جزر و پروژه‌های کم‌خرج‌تر به حساب می‌آیند. با این حال، مشکل استارنت نه‌در سنگینی بودجه، بلکه در ناتوانی در مدیریت همین سرمایه‌هاست؛ جایی که پروژه‌ها با وجود هزینه کمتر نسبت به رقبای بازار، به‌جای رسیدن به سرانجام، نیمه‌کاره متوقف شده‌اند. اینجاست که پرسش اصلی پررنگ‌تر می‌شود: اگر پلتفرم در اداره پروژه‌های نسبتاً کم‌هزینه چنین ناتوان ظاهر شده، در برابر پروژه‌های بزرگ‌تر و پرخرج‌تر چه سرنوشتی خواهد داشت؟

دو سریال استارنت که نیمه‌کاره رها شدند			
نام سریال	تعداد قسمت‌ها	هزینه ساخت هر قسمت	هزینه ساخت سریال
کنکل	۱۵	۴ تا ۵ میلیارد	۶۰ تا ۷۵ میلیارد
جزر و مد	۴۰	۲ تا ۳ میلیارد	۱۰۰ تا ۱۲۰ میلیارد

سوئیس بایک درام بیمارستانی به لس‌آنجلس می‌آید

اداره فرهنگ دولت فدرال سوئیس برای شرکت در دوره نود و هشتم اسکار درام بیمارستانی «شیفت دیرهنگام» ساخته «پترا وولپه» را به آکادمی علوم و هنرهای سینمایی معرفی کرد. این فیلم قصه فلوری، پرستار متعهد و دلسوز یک بیمارستان سوت و کور را روایت می‌کند که باید در شلوغ‌ترین روز کاری‌اش عشق و علاقه به بیمارار را با رعایت خلق‌وخوی خود حفظ کند. اولین نمایش شیفت دیرهنگام در جشنواره فیلم برلین رقم خورد و رفته‌رفته توانست در اکران عمومی مخاطبان زیادی را- به‌خصوص در کشورها و نقاط آلمانی‌زبان- به سمت سالن‌های سینما برای تماشای خود فرایخواند. این اثر تا هفته‌ها در میان ۱۰ فیلم پرفروش سوئیس قرار داشت. شرکت پخش دانمارکی Trust Nordisk تاکنون این اثر را به بیش از ۵۰ کشور دنیا فروخته و از ماه آگوست در سینماهای بریتانیا، ایرلند و ایتالیا اکران شده است. سوئیس پیش از این فیلم سینمایی «فرمان الهی» ساخته پترا وولپه را به‌عنوان نماینده سوئیس به اسکار سال ۲۰۱۷ معرفی کرده بود. ششیفت دیرهنگام می‌تواند در فهرست کوتاه اسکار که شامل ۱۵ فیلم برای بخش بین‌المللی است حضور داشته باشد ولی برای ورود به لیست پنج نامزد نهایی کار سختی، به‌ویژه با رقبای خاورمیانه‌ایش در پیش دارد.

طاووس اتریشی به دنبال تکرار اسکار میثائیل هانکه

«برنهارد ونگر» با اولین فیلم بلند خود، «طاووس» گام مهمی در کسب شهرت برداشت و توانست نامش را به‌عنوان نماینده اتریش در اسکار سر زبان‌ها بیندازد. طاووس محصول مشترک اتریش و آلمان است که سال گذشته در هفته منتقدان فستیوال فیلم ونیز به نمایش در آمد و با استقبال خوبی از طرف پخش‌کنندگان و همینطور منتقدان بین‌المللی روبه‌رو شد. ونگر که پیش از این با فیلم کوتاه «بسخفید، دنبال اتاق پینگ‌پنگ می‌گردم» بر سر زبان‌ها افتاده بود، این بار قصد دارد با طاووس پنجمین نامزدی اتریش در بخش خارجی‌زبان اسکار و سومین جایزه کشورش در این رشته را به دست بیاورد و جا پای «اشفان روزوتسکی» و «میثائیل هانکه» بگذارد. حق پخش طاووس در آمریکا متعلق به Oscilloscope و مسئولان پخش بین‌المللی آن در اختیار filmsMk۲ است. «آلبرشت شوخ» بازیگر فیلم «در جبهه غرب خبری نیست» اثر «اودارد برگر» در این فیلم نیز به ایفای نقش می‌پردازد.

فرهنگیان

فرهنگ

دوشنبه ۱۴ مهر ۱۴۰۴

شماره ۴۵۲۳

FARHIKHTEGANDAILY.COM

FARHIKHTEGANONLINE

۱۳